Nansie: Spaigelbeeld

Spaigelbeeld

Op t haim van de boerderij is t n drokte van belang. Ale daaier binnen boeten, want de zunne schient hoog aan de locht en t is lekker waarm.

De hounder liggen overaal in t ronde of ze scharreln op de misbulde. Doar is aaltied wel wat lekkers te vinden. n Tiekje of n wurm. En doar binnen hounder ja gek op.

Henderk Hoan holdt alles goud in de goaten. Hai staat boven op t hounderhok en kraait zo nou en din haard en dudelk: “Kukelekuuuu”.

Zo, nou waiten ale hounder dat hai in de buurt is en dat niks hom ontgaait.

Moeke Klokke en heur kindertjes lopen ook boeten. Op t grasveld, woar de kinder van boer Willem voak speulen, lopen zai wat rond. De boerenkinder binnen noar t zwembad en nou kinnen de hounder zuk in t gras n beetje ofkoulen loaten.

Nansie en heur bruiertjes en zuskes hebben aan de vleugeltjes al n poar mooie veertjes kregen en Nansie het zulfs al ains perbaaierd of ze nait al n endje vlaigen kin. Dat is nait lokt, omdat ze nog nait staark genog is. Vlaigen mout ze loater nog mor ais perbaaiern.

Nansie verveelt zuk n beetje. Ze wil geern ais wat wieder vot kieken, mor Moeke Klokke wil dat nog nait lieden. Woarom mag dat nou nait? Ze is toch al n groot kuken en ze kin echt wel op zukzulf pazen, maint ze.

Ze koerelt zuk wat in t gras en pikt ais tussen de spieren of der nait wat lekkers te vinden is. Ale doage kukentjemeel, dat verveelt ook slim. En je kriegen der zo'n dreuge snoavel van. Mor Moeke Klokke zegt, dat kukentjemeel slim gezond is en dat je der hail groot van worden.

Elke moal as ze weer eten hebben, runt Nansie as eerste noar t wotterbakje om te drinken, want ze vindt t mor n male smoak in de mond.

Hé, wat kropt doar deur t gras? n Laank ding dij slim kronkelt.

Nansie vindt t aiglieks mor n maal baist.

“Moeke!” piept ze en Moeke Klokke komt ter aanrunnen.

“Wat is der, mien laiverd?” ropt ze al uut de verte.

“Moeke, doar kropt hier n roar daaier. Kin je dij opeten?”

As Moeke wat dichterbie komen is, zugt ze t daaier ook. Ze begunt hail haard te klokken en ale kukentjes

komen der aanrunnen.

“Kiek,” klokt Moeke Klokke, “dit is n wurm.” En ze pikt mit heur grode snoavel noar t baist. Dij gaait nou nog veul meer kronkeln. “n Wurm is t lekkerste en t gezondste wat ter is. Doar wor je nait allain groot van, mor ook slim staark.”

Mit heur grode snoavel hakt Moeke de wurm in n bult klaaine stukjes. “Elk n stukje,” zegt ze en zörgt ter wel veur, dat elk zien porsie krigt. Lekker is dat. Nansie vindt t stukje veuls te klaain. Ze zol nog wel n endje lusten, mor Moeke nemt zulf t grootste stuk. Dat vindt Nansie slim gemain, want Moeke is ja al groot en staark.

Bah, wat het ze nou n vedde smoak in de snovel kregen. Aiglieks wil ze nou wel n beetje drinken goan. Mor hier is naargens wotter en Moeke wil nait lieden, dat ze wied bie heur vandoan goan. Hou mout dat nou?

Nansie lopt ais wat rond. Wat het ze toch slim dörst kregen.

Mor wat is dat doar? Is dat gain wotterplazze?

Nansie runt er hìn en … joa heur, doar is n plazze.

De boerin het n pankoukspanne mit wotter in t gras zet. Dij panne is n beetje aanbraand van t pankoukbakken en nou mout e even n uurtje waiken.

As Nansie bie de panne komt, springt ze op de raande en kikt in t wotter.

Hé, wat is dat? Doar is ja nog n kukentje en dij kikt Nansie slim brutoal aan. Wat is dat n lelk daaier. n Kop vol mit geel pluus en n poar roare vleugeltjes mit klaaine veertjes. Dat paast ja hail nait bie mekoar.

“Vot!” piept Nansie, “moak dast votkomst.”'

Mor t kukentje blift woar e is en as Nansie de kop draait, din draait dat vremde kuken de kop ook en as Nansie n poot verzet, din dut dat male kuken heur t noa.

Nansie kin zuk nait meer bedappern. As dat kuken nait votdoalek ophoupelt, din zel zai hom wel votjoagen.

Ze stekt de kop wat veuruut en pikt noar t kuken. Mor dij pikt nou ook noar heur.

Wat maint dij aigenwieze nou aiglieks? Dat Nansie zuk de gek aanscheren let?

Weer pikt ze noar dat vremde kuken. Haar ze dat nou mor nait doan, want doardeur verlust ze heur evenwicht en vaalt ze veurover in de panne mit wotter.

“Help Moeke!” ropt ze en sparrelt en sparrelt. Din krigt ze de pootjes aan de grond.

Doar staait ze nou tot aan heur nekke in t wotter en is haildal nat. Langzoam lopt ze noar de kaande, nemt nog gaauw n slok wotter en wupt op de raande van de panne.

Wat is ze nat. Overaal is wotter. Ze vuilt zuk haildal nait lekker.

Sjompende komt ze weer op t grasveld.

Moeke kikt heur kowoad aan.

“Nou bist mie alweer votlopen,” pruddelt ze, “mit die is ook aaltied wat.”

Nansie schoamt zuk wel n beetje en gaait in de zunne liggen om te dreugen.

Henri Wierth

tekeningen: Maria Rietsema